

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/319/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717210884
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5717210884.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci žalobcu: L. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/XX, XXX XX K., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Gallo, s.r.o., so sídlom Jilemnického 4012/30, 036 01 Martin, IČO: 36 715 352, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o určenie, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 85001221791 na 1.500 € a č. 8500121792 na 750 € sú bezúročné a bez poplatkov, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin, č.k. 10Csp/172/2017-154 zo dňa 22.8.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu **p o t v r d z u j e** .

Žalobcovi **p r i z n á v a** vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd určil, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500121791 a Úverová zmluva č. 8500121792, ktorú uzatvoril žalobca ako dlžník so žalovaným ako veriteľom dňa 6.7.2015, sú bezúročné a bez poplatkov. Žalobcovi priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že strany sporu uzatvorili Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 8500121791 a Úverovú zmluvu č. 8500121792 dňa 6.7.2015. Zároveň uzatvorili Dohody o poskytovaní služieb k úverovým zmluvám. Po preskúmaní úverových zmlúv súd zastal názor, že tieto musia byť bezúročné a bez poplatkov, nakoľko v čase, keď ich žalobca podpisoval, nebola mu známa tak základná náležitosť vyžadovaná ustanovením § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., akou je termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a nebol mu známy ani údaj, ktorý je vyžadovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, teda doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zároveň sa súd stotožnil s názorom žalobcu, že RPMN bola nesprávne vypočítaná, nakoľko súčasťou výpočtu RPMN mala byť aj odplata za poskytovanie tzv. doplnkovej služby, ktorá bola u úverovej zmluvy č. 8500121791, spolu vo výške 1.234,44 € (inak 2,54 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru) a u druhej zmluvy č. 8500121792 v celkovej výške 617,40 € (inak tiež 2,54 % zo sumy schváleného úveru zníženého o sumu poplatku za schválenie úveru). Z rozpisu vzorca RPMN pre obidve zmluvy, ktoré žalovaný pripojil do súdneho spisu na č.l. 25 a 26, je zrejme, že pri výpočte RPMN toho ktorého úveru veriteľ vychádzal vždy len z výšky splátky, ktorá bola dohodnutá a pozostávala z istiny a úroku, avšak nie z celkovej sumy, ktorú musel mesačne dlžník platiť a ktorá obsahovala aj alikvótnu časť odplaty za poskytovanie doplnkových služieb podľa dohôd o poskytovaní služieb, ktoré sa viazali k tej ktorej

úverovej zmluve. Práve dohodami o poskytnutí doplnkových služieb, ktoré sa viazali k tej ktorej úverovej zmluve, sa podľa presvedčenia súdu veriteľ snažil obísť ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a tiež ustanovenia o výške limitovanej odplaty za poskytovanie finančných prostriedkov spotrebiteľovi. Konal tak v rozpore s ust. § 9 ods. 7 vtedy platného zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. Zastal názor, že práve týmto spôsobom sa veriteľ snažil získať neprímerane vysokú odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov a preto aj náklady na takúto službu mali byť zahrnuté do výpočtu RPMN podľa § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v platnom znení. Navyše žalovaný ani na výzvu súdu, ani na námietku žalobcu, nepreukázal, akým spôsobom preveroval bonitu klienta, teda žalobcu, pred uzatvorením úverových zmlúv. Uvedené považoval za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., v nadväznosti na čo oba spotrebiteľské úvery považoval za úvery bez úrokov a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/, d/ zákona č. 129/2010 Z.z. v platnom znení). O trovách konania rozhodol s poukazom na úspech žalobcu v spore a ustanovenie § 255 CSP.

2. Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote doručil odvolanie žalovaný. Nestotožnil sa so závermi okresného súdu týkajúcich sa zahrnutia nákladov podľa dohody o poskytnutí služieb do RPMN. Uvedené závery považoval za predčasné, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplýva skutočnosť, že uzatvorenie dohôd bolo povinné pre získanie úveru. V tejto súvislosti poukazyval na ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. v platnom znení s tým, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že do RPMN sa započítava odplata za služby výlučne v prípade, ak boli podmienkou získania úveru, čo v tomto prípade splnené nie je, nakoľko ide o dobrovoľné služby, čo zreteľne a jasne vyplýva z článku I., bod 2 každej z dohôd. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 43CoSr/1/2018 z 27.3.2018. Žalovaný skúmal schopnosť žalobcu splácať oba úvery, pričom údaje o tomto skúmaní sú zaznamenané v tzv. hodnotení dlžníka, kde sa uvádza výška príjmu, výdavky, voľné zdroje. Navyše z hodnotenia dlžníka č. 850012792 vyplýva aj zhrnutie záväzku z predchádzajúcej zmluvy. Oba dokumenty žalobca vlastnoručne podpísal, čiže o nich vedomosť mal a má a preto jeho tvrdenie o neskúmaní jeho schopnosti splácať úver považuje žalovaný za účelové. Žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu, prípadne rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu žalobcu zamietol.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného sa plne stotožnil s odôvodnením rozhodnutia zo strany prvoinštančného súdu a žiadal rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní a súc viazaný odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako správne postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

5. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver, svoje rozhodnutie náležitým, vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil. Byť by i odvolací súd na podklade výsledkov vykonaného dokazovania považoval záver okresného súdu o tom, že si žalovaný pri uzatvorení úverových zmlúv nepreveril bonitu žalobcu ako klienta za nesprávne skutkové zistenie, pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru postačuje absencia či i len jednej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a aa/ zákona č. 129/2010 Z.z. (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona). Odvolací súd sa plne stotožnil s konštatáciou okresného súdu o tom, že v danom prípade v oboch úverových zmluvách bol nesprávne uvedený údaj o výške RPMN, nakoľko pri výpočte RPMN toho ktorého úveru veriteľ vychádzal vždy len z výšky splátky, ktorá bola dohodnutá a pozostávala z istiny a úroku, avšak nie z celkovej sumy, ktorú musel mesačne dlžník platiť a ktorá obsahovala aj alikvótnu časť odplaty za poskytnutie doplnkových služieb, ktoré sa viazali k tej ktorej úverovej zmluve.

6. Pokiaľ i žalovaný v podanom odvolaní namietal, že uzatvorenie dohôd o poskytovaní doplnkových služieb nebolo podmienkou poskytnutia úveru, je potrebné uviesť, že vzhľadom na predmet dojednaných doplnkových služieb tak, ako bol v oboch zmluvách vymedzený, je možné predpokladať, že tieto dohody žalovaný podsunul žalobcovi ako spotrebiteľovi pri uzatváraní úverových zmlúv bez toho, aby mu vysvetlil nevyhnutnosť a potrebu uzatvorenia takejto dohody a to, aké konkrétne výhody z poskytovania dohodnutých doplnkových služieb pre spotrebiteľa ako dlžníka z úverových zmlúv vyplývajú. Ak by sa tak stalo, je otázne, či by vôbec žalobca ako dlžník takéto dohody so žalovaným uzatvoril, a to

i vzhľadom na výšku odplaty, ktorá bola dojednaná za poskytnutie služby a ktorá predstavovala u obidvoch úverových zmlúv 2,54% zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, čo u prvej zmluvy č. 8500121791 znamenalo sumu vo výške 1.234,44 € a u druhej zmluvy č. 8500121792 617,40 €. V tejto súvislosti správne prvoinštančný súd poukázal na súlad uzatvorených dohôd o poskytovaní doplnkových služieb s ust. § 9 ods. 7 vtedy platného Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. a na to, že v prípade oboch dohôd o poskytovaní služieb sa zaviazal žalovaný ako veriteľ a poskytovateľ danej služby poskytovať za fixne stanovenú odplatu služby, ktoré sa javia ako úplne nadbytočné alebo úplne samozrejmé a takýmto spôsobom sa snažil získať neprimerane vysokú odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov, resp. si dohodnutú odplatu v podobe úrokov za poskytnutie finančných prostriedkov týmto spôsobom navýšiť. Na podklade uvedeného správne okresný súd ustálil, že náklady na poskytovanie služieb mali byť zahrnuté do výpočtu RPMN podľa § 19 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V prípade oboch zmlúv RPMN nemala byť počítaná z výšky úveru uvedeného v zmluve, ale zo sumy reálne poskytnutých finančných prostriedkov po odpočítaní poplatkov za doplnkovú službu.

7. V nadväznosti na uvedené v ostatnom sa stotožniac s odôvodnením rozhodnutia zo strany prvoinštančného súdu, odvolací súd toto ako správne postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil. Žalobcovi ako úspešnej strane v spore priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)